

La

Eglutē

1972 GEGUŽĒ

gegužės • 1972

SVEIKINAME LIETUVIŲ FONDA DEŠIMTMEČIO PROGA!

Šis numeris išaina Lietuvių Fondo paramos dėka.

TURINYS

- 3 EI, GEGUŽE!, R. Jotvingytė**
- 4 GEGUŽĖ, M. Kvietytė**
- 10 GĖLĖS MAMYTEL, J. Minelga**
- 11 ŠELMIS, R. Jotvingytė**
- 18 ŽUVAUTOJAS, St. Yla**
- 19 PUPUTIS TVARKOSI, Linutė**
- 24 GALVOSŪKIAI**
- 25 NAUJA KNYGA**
- 26 KUKURUTIS, G. Grušas**
- 28 MŪSU DRAUGAI**
- 29 MŪSU KŪRYBA**
- 31 PAVEIKSLU PARODA**

PIEŠINIAI

- T. Trinkūnas — viršelis, 3**
- N. Banienė — 4, 5, 7, 9**
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 10, 11-17**
- Rimgaudas — 18**
- O. Mikailaitė — 19, 20, 21, 22, 23**
- P. Osmolskis — 25, 29, 30**

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

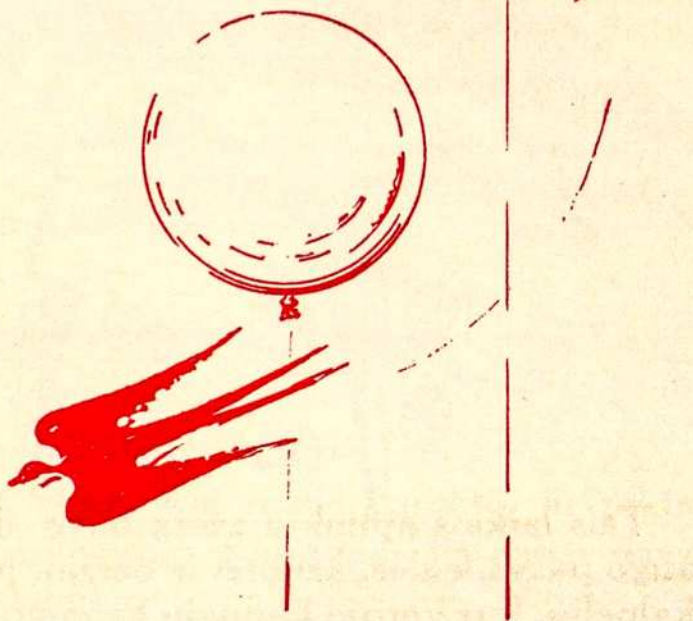
“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EI, GEGUŽE!

Ritonė Jotvingytė

Ei, gegužė, atvažiuojam!
Bėga dulkė nuo mūs kelio,
Ir plevena du balionai
Primazgyti prie langelio,

Nes kregždutė neiškentus,
Mum naujieną pasisakė,
Kad jau sega žalios ievos
Šimtas vieną baltą žvakę.

GEGUŽĖ

Milda Kvietytė

Prie Obelijos ežero yra didelis kalnas. Ant to kalno guli krūvos akmenų. Žmonės pasakoja, kad akmenys yra senovėje buvusio namelio liekanos. Namelyje gyvenęs garsus žynys. Jis buvęs labai protingas. Kalbėjo visomis žmonių kalbomis. Suprato paukščių, žvėrių ir vabalų kalbas.

Tais laikais aplinkui ežerą buvo dideli miškai. Juose augo pušys, eglės, ąžuolai ir beržai. Miškuose buvo daug kalnelių, kur kerojo kadugių krūmai.

Pavasari medžiuose čiulbėjo volungės, kukavo gegutės. Vakarais dainavo lakštingalos. Miškuose buvo daug įvairių žvėrelių. Medžių šakomis šokinėjo voveraitės. Po medžiais bėgiojo šernai, lapės ir kiškių būriai. Lapės ir šernai gyveno urvuose. Kiškiai žaisdavo aikštėje prie beržų, o nakvodavo po kadugių krūmais.

Miške visi žvėrys gyveno draugiškai. Maisto miškuose visiems užtekdavo.

Buvo pavasaris. Kiškiai linksmi žaidė prie beržų. Paknopstomis pas juos atbėgo šernas.

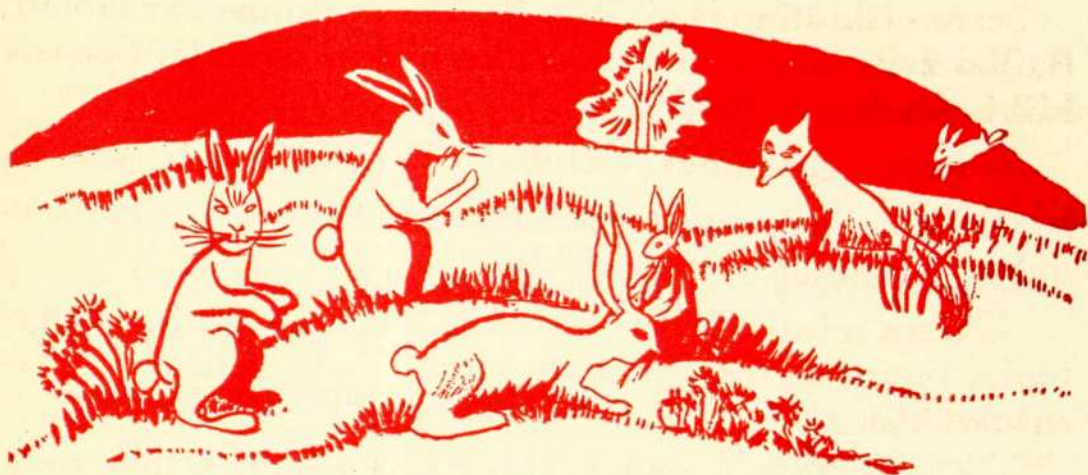
— Mielieji kiškiai, yra naujiena, — kriuksėjo bėgdamas šernas.

Kiškiai apstojo šerną.

— Sakyk, šernyti! Klausome! — pastatė ausis kiškiai.

— Mūsų miške yra vilkas! Jis mane vijosi. Vos spėjau ištrūkti, — šniopstė šernas.

— Aš dar nesu matęs vilko. Kaip jis atrodo? — šypsojosi jaunas kiškis.

Staiga lapė išoko į aikštę ir atsitūpė.

— Sutikau baisų vilką. Kai mane pamatė, jis piktai sustaugė. Aš labai išsigandau. Kaimynai, ką dabar darysime? — kiauksėjo lapė.

Kiškiai drebėdami slinko prie seniausio kiškio. Senasis kiškis perbraukė koja savo kaktą, atsiduso ir prabilo:

— Visiems mums vilkas yra pavojingas. Pasitarkime, ką turime daryti.

— Kiškiams didesnis pavojus, kaip lapėms. Kiškiai neturi olų. Vilkas, miegančius prie krūmo kiškius, lengvai pasigaus. Mes, lapės, esame saugios savo olose. Vilkas pas mus negalės įlįsti. Jis labai storas, — kiauksėjo lapė.

— Teisybę sakai, kaimyne! Jums netoks didelis pavojus, — palingavo galva senasis kiškis.

— Mes turime urvus. Vilkas šernų negalės pagauti! — sukriuksėjo šernas.

— Be reikalo mudu, šernai, taip išsigandome. Bėkime į savo namus. Kiškiams nieko negalime padėti, — atsistojo lapė ir išbėgo iš aikštės. Šernas pasižiūrėjo su užuojauta į drebančius kiškius.

— Nežinau, ką galėčiau jums patarti. Geriau eisiu namo.

Šernas iškiūtino iš aikštės. Kiškiai nusiminė dar labiau. Bailiai žvilgčiojo aplinkui. Vilko niekur nematė. Senasis kiškis pradėjo kalbėti:

— Kaip gelbėsimės, bičiuliai? Turime ką nors daryti.

— Kad vilkas mūsų neužkluptų miegančių, reikia sargybų, — pasiūlė jaunas kiškis.

— Gera mintis. Nakvosime visi vienoje vietoje. Sargybiniai mums praneš, pamatę vilką. Tada pabėgsime, — sušuko kiškiai.

— Gerai. Taip ir padarykime. Kas žino tinkamą vietą nakvynei? — klausė senasis kiškis.

— Kadugių yra daug ant to kalno, kur aš šią naktį nakvojau. Ten visi lengvai sutilpsime, — atsiliepė storas kiškis.

— Žinau tą kalną... Kas sutiktų šią naktį būti sargybiniais? Reikia keletos, — dairėsi senasis kiškis.

— Aš sutinku! — šoktelėjo jaunas kiškutis į vidurį aikštės.

— Aš taip pat! — išbėgo antras.

— Ir aš!

Balsai sklido iš visų pusių. Kiškiai pradėjo džiaugsmingai šokinėti.

— Savanoriai ateikite prie šio beržo, — parodė senasis kiškis didelį beržą.

Prie beržo atbėgo daug kiškių. Visų nuotaika pasitaisė.

— Valio, sargybiniai! Mūsų jaunimas nebijo aukotis! — šaukė senasis kiškis.

Ant beržo šakos nutūpė gegužė.

— Kas atsitiko, gerieji kiškučiai? — sukukavo gegutė.

— Kol kas dar nieko. Susitarėme nakties metu sargybas išstatyti, — aiškino senasis kiškis.

— Kodėl jums reikalingos sargybos? Ar yra koks pavojus? — kukavo gegutė.

— Gegute, raiboji, tai dar tu nežinai, kad vilkas slampinėja po mišką! — sušuko keli kiškiai.

— Aš nieko negirdėjau. Kas jums sakė? Gal tik norėjo jus pagąsdinti? — kukavo gegutė.

— Ne! Žinia yra tikra. Vilkas tikrai yra miške. Jo buvimas kiškiams yra didelis pavojus, — paaikšino senasis kiškis. — Šernas ir lapė matė vilką. Patark, raiboji gegužėle, ką turime daryti?

— Padėk mums, gegužėle! Jei tu mums nepadėsi, niekas mums nepadės. Žūsime! — šaukė kiškiai.

— Aišku, padėsiu. Nors nežinau kaip. Geriausia, skričiu pasitarti su žyniu. Jis protingesnis už mane. Jis pasakys, kas reikia daryti. Būkite šitoje aikštėje. Aš tuoj grįšiu.

Gegužė pakilo nuo beržo ir nuplasnojo per mišką į kalną prie ežero. Kiškiai tylėjo. Gegužė ilgai nesirodė. Kiškiai pradėjo nerimauti. Spėliojo, kur užtruko gegužė.

— Aš manau, kad mes turime keltis į kitą vietą, — pasiūlė storas kiškis.

— Nepritariu šitam sumanymui. Vilkas seks paskui mus į naują vietą, — atsiliepė senasis kiškis.

— Teisybė. Bėgdami neapsiginsime. Geriau būtų, kad vilkas iš čia pasitrauktų, — šaukė kiškiai.

— Aišku! Mums būtų daug geriau! — sutiko senasis kiškis.

Besiginčydami kiškiai pamatė grįžtančią gegužę. Ji nutūpė ant beržo šakos ir linksmi užkukavo:

— Mielieji kiškiai! Atnešu jums gerą žinią. Esu tikra, kad ramybė vėl bus su jumis.

Išgirdę gegužės kalbą, kiškiai pradėjo straksėti po aikštę, linksmi šūkaudami:

— Ačiū, ačiū, mieloji gegute!

— Nedėkokite man. Ne aš, bet gerasis žynys jus išgelbėjo. Jis mane nusiuntė pas vilką. Žynys vilkui nurodė vietą, kur jam bus smagu gyventi, nes ten gyvena daug vilkų. Nuskridau pas vilką ir jam papasakojau žynio siūlymą. Vilkas apsidžiaugė. Jis jau į tą vietą iškeliavo. Kiškiai, dabar galėsite vėl ramiai gyventi!

— Žynys mane atsiuntė jums pranešti šią žinią. Prašė, kad jums pasakyčiau štai ką: “Būkite visada geri. Padėkite vienas kitam. Gera darydami, būsite visada ramūs ir laimingi”.

— Ačiū! Ačiū! Pasakyk žyniui, gegužėle, kad mes prižadame būti geri! — nuoširdžiai šaukė kiškiai.

Gegužę kiškiai ir dabar myli. Jai kukuojant, atsidėję klauso. Ko gegužė paprašo, kiškiai visada padaro.

GĖLĖS MAMYTEI

Jonas Minelga

Pasuko ledas į marias,
Upeliai taškos putom.
Gegužis lapais puoš girias,
O aš kepurę — rūtom.

Visi laukai žiedais banguos.
Kurį nuskint, Mamyte?
Žibuoklės mėlynos languos,
Mačiau širyt — apvytę.

Sublizgo jau rasos lašai,
Lyg deimantai, ant rožių.
Jos — mano meilės pranašai, —
Mamyt, priimk be žodžių!

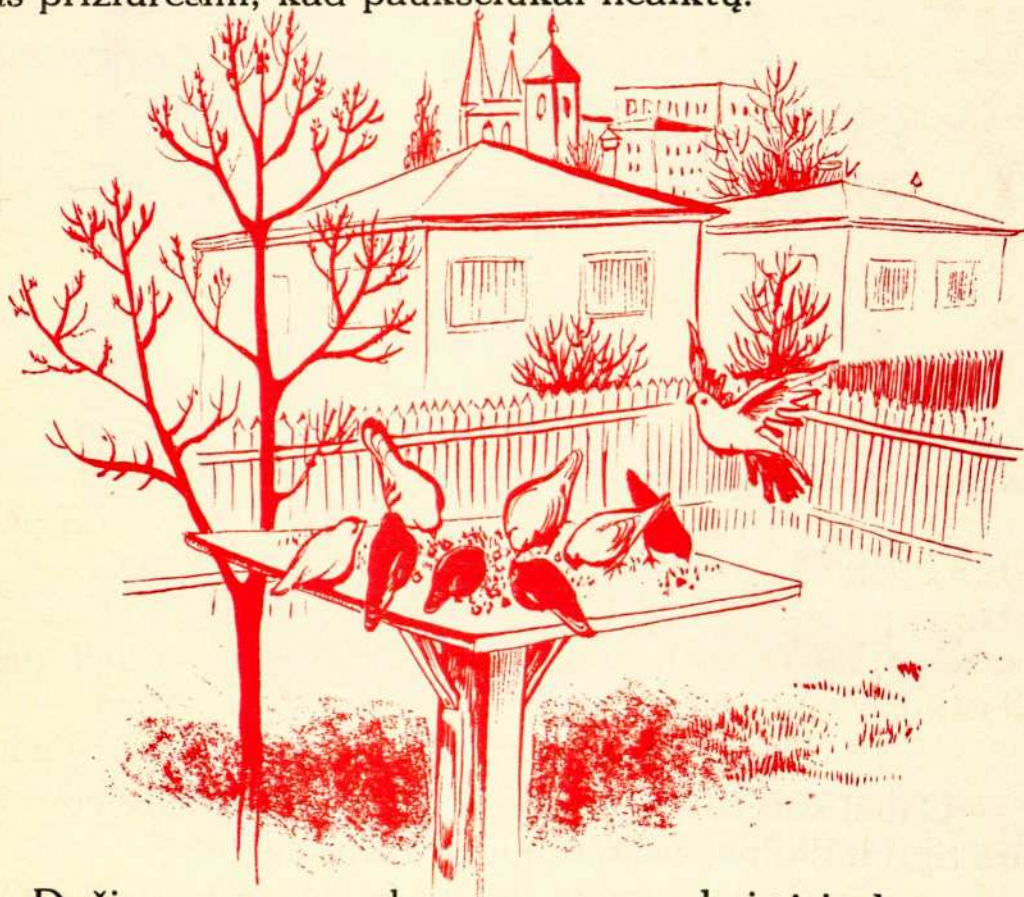
ŠELMIS

Ritonė Jotvingytė

Mamytė, tėtis, Dutis ir Liudytė gyveno mieste. Aplink jų namą buvo didokas kiemas, kuriame augo žolė, gėlės, krūmai, vyšnia ir obelis.

Dutis ir Liudytė buvo gamtos draugai — gėlių neskynė, krūmų nelaužė, mylėjo paukščiukus ir gyvuliukus.

— Padaryk, tėte, kada nors lesyklą, — paprašė vieną kartą Dutis. — Būtų kur pabarstyti trupinių. Liudytė ir aš prižiūrėsime, kad paukščiukai nealktų.

Dučio sumanymas buvo geras, nes, kai tėtis dar tą patį savaitgalį lesyklą padarė ir pastatė kieme, ji niekada nebuvo tuščia. Praskrisdami, nekartą čia ilsėjosi ir paukščiai keleiviai — vėlyvo rudens, arba ankstyvo pavasario pranašai.

Be laukinių, vaikai turėjo ir naminių draugų. Akvariume plaukiojo Liudytės auksinė žuvelė, kurią ji vadino Jūra, o narvelyje skardenosi Dučio kanarėlė Dainava.

Liudytė ir Dutis savo įnamius ne tik mylėjo, bet jais ir rūpinosi. Jūra ir Dainava taip pat mylėjo savo globėjus ir tą meilę, kaip įmanydami, rodė.

Ir dabar, kai Liudytė ėmė Jūrai trupinėlį žuvų maisto, ši priplaukė ir, įrėmusi buką snukutį į akvariumo stiklinę sieną žiopčiojo, lyg pasakyti ką norėtų . . .

— Gaila, kad žuvys neturi balso, — nutarė Liudytė. — Jūra tikriausiai papasakotų įdomių dalykų.

Kanarėlė Dainava buvo gražus ir linksmas paukščiukas. O jau giesmininkė! Bet Liudytei Dainava buvo gražiausia, kai miegojo.

— Pažiūrėkit! Tik pažiūrėkit! Tikras pūkų kamuoliukas su snapeliu, — sakydavo Liudytė.

Vieną kartą, kai Dainava savo tyru balsu giedojo ir giedojo, Liudytė paklausė:

— Klausyk, Duti! Kodėl Dainava turi tokį ilgą balsą, o Jūra visai be balso? Kodėl, Duti, Jūra negali dainuoti?

— Vandenyje, Liudyte, niekas nedainuoja, — aiškino Dutis.

— Bet kodėl? — neatleido Liudytė. — Kodėl, Duti?

— Tu, Liuda, vėl kažin ką... Jau dešimt kartų sakiau tau, kad ne visų ir paukščių tokie balsai, kaip Dainavos.

— Sakei, Duti, sakei. Ir mama sakė, kad paukšteliai vieni čiulbia, kiti ulbia. Bet žuvys, Duti, visai ne...

— Mamytė tau taip nesakė, — subarė seserį Dutis.

— Ot ir sakė! — plepėjo Liudytė, nevykusiai šokinėdama per virvutę.

— Nesakyk, ko nebuvo! Mama sakė: čiulba ir ulba, o ne taip, kaip tu...

— Vistiek, Duti, negerai. Net ir višta turi balsą, o Jūra — nė cyp... Kodėl Jūra neturi balso?

— Tu, Liudyte, kaip daina be pabaigos...

Liudytei pasidarė graudu. Smakriukas timpt, akytės mirkt ir... į ašaras...

Kartą pradėjus, Liudytė verkdamo garsiai ir ilgai. Bet ši sykį nepavyko, nes atėjo kaimynė ir pasakė:

— Šią naktį Skippy atsivedė šuniuką. Jei norit, galite ateit pasižiūrėti.

Liudytė ir Dutis nė nepajuto, kaip atsirado šalia pintinės, kurioje, į vieną vietą susimetę, miegojo trys maži šuniukai.

— Jie dar akli, — pasakė kaimynė.

— Akli? Kodėl? Ar matys? Kada? — Liudytės smalsumui nebuvo galo.

— Kai atsimerks, tai ir matys, — paaiškino kaimynė.

Dutis tylėjo. Jis glostė vieną po kito visus tris šuniukus ir galvojo, kad Skippy, tur būt, labai laiminga, turėdama tokius gražius vaikus.

— Duti! Žiūrėk! Žiūrėk! Vieno šuniuko viena koja visai balta! Kaip su kojine, — juokėsi Liudytė.

Namo Dutis parėjo susimąstęs, o Liudytė parsinešė daugybę klausimų. Ji čiauškėjo:

— Jo, mamyte, tokia striuka - buka uodegytė. Mes, mamyte, norim, kad jis būtų mūsų. Visai. Leisk mums tą šuniuką parsinešti. Čia. Namo.

— Ot, tai... — Dutis norėjo taisyti Liudytės per didelę drąsą, bet staiga pajuto, kad jo gerklėje pasidarė sausa, net kartu.

Dutis movė į kiemą. Išbėgęs pridengė delnais akis ir, atlošęs galvą, garsiai kartojo:

— Liuda! Liuda! Liudyte! Tai pasakė! Tai padarė!

Tuo laiku prasivėrė namų durys. Ant slenksčio stovėjo Liudytė. Ji buvo linksma. Ir kodėl gi ne! Broliukui ji nešė smagią žinią:

— Mamytė sakė...

— Mamytė sakė, mamytė sakė! — mėgdžiojo seserį Dutis. — Tu, Liuda, esi tikra šarka! Dabar jau baigta. Tu viską sugadinai!

— Ot ir nesugadinau!

— Nesugadinai? Oh, boy!

— Ot ir ne! Mamytė sakė, kad pakalbės su tėveliu, — atpylė Liudytė žinią.

Ir tikrai, kai tėtis parėjo namo, įvyko taip, kaip sakė Liudytė.

— Na, gerai, — pasakė tėtis, — pasirinkite ir auginkite.

— Mes, tėte, norim to su balta koja, — pranešė Liudytė.

— Gerai. Tegul bus tas, — sutiko tėtis.

Po kelių dienų į Dučio ir Liudytės namus ateidamas, šuniukas atsinešė ir vardą.

Nuo šiol jis vadinosi Šelmis.

ŽODYNAS

1. Lesykla — vieta, kur lesina paukščius.
2. Pranašas — ateities skelbėjas.
3. Skardentis — garsintis.
4. Įnamys — namiškis.
5. Žiopčioti — kelis kartus iš eilės prasižioti.
6. Tyras — skaidrus, grynas, giedras.
7. Striuka — trumpa.
8. Mėgdžioti — kartoti kito žodžius, veiksmus.

ŽUVAUTOJAS

St. Yla

STYPEL - VYPEL
MEŠKINĖLIS,
PALEI NOSĮ —
EŽERĖLIS.

SPANGUOL - VANGUOL
UODEGA,
LAUKIA, PLAUKIA
LYDEKA.

PUŠKU - TAŠKU,
ŽIEBIA, GRIEBIA
MEŠKINĖLIS
LYDI RIEBIĄ — —

IR IŠSLYDO
LYDEKA,
SLYDUR - LYDUR
UODEGA!

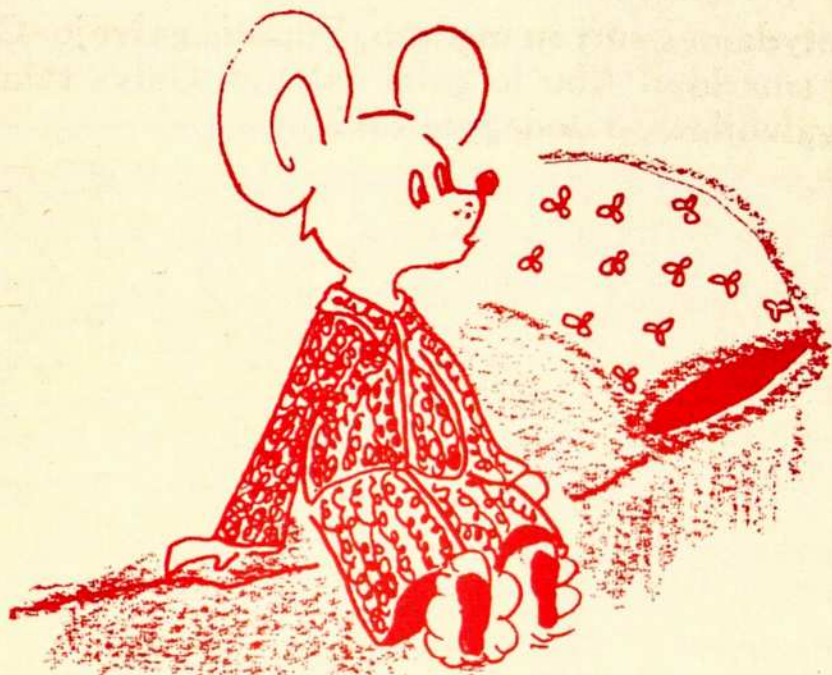
PUPUTIS TVARKOSI

Linutė

Puputis nubudo, šoko iš lovos ir praskleidė užuolaidas.

— Ir vėl lyja!

Puputis nusiziovavo. Kuriam galui jis taip anksti atsikėlė?...

— Kažin ką tai reiškia — “kuriam galui”? — pagalvojo peliukas. Jam patiko tuos žodžius sakyti. Gerai skambėjo.

Puputis pačiupinėjo savo uodegytę — tai vienas galas. Jis pasikrapštė pakaušį — tai antras galas.

— Kuriam galui taip anksti atsikėliau? — garsiai savęs paklausė peliukas.

Tada jis atsiminė. Šiandien jis norėjo daug ką daryti. Bet tam reikėjo saulės. O saulės šiandien nebuvo...

— Ot, kaip dalykai stovi, — tarė Puputis. Jis ilgesingai pasižiūrėjo į savo lovą.

— O gal dalykai būtų geresni, jei atsigulčiau?...

— Ne, — pagalvojęs nusprendė. — Nebus tas pats. Kai vėl atsiguli, nebūna taip pat. Ir sapnas jau ne tas, ir antklodės ne taip, ir miegas ne toks...

Puputis apsirengė ir nuėjo pusryčių. Pasiėmė pats. Mamytė jau buvo išėjusi į miestą.

Kramtydamas sūrį su medum, Puputis galvojo. Galvojo labai smarkiai. Abu jo galai galvojo. Galva tvinksėjo nuo to galvojimo, o uodegytė šokinėjo.

— Ką šiandien daryti?... Ką iš viso galima daryti, kai lyja?? Ir ką iš viso reiškia tas lietus???

Puputis grįžo į savo kambarį. Ir tada jam dingtelėjo mintis, ką daryti. Tik ta mintis jam ne labai patiko. Jis nustūmė ją šalin.

— Pirmiausia reiktų pasižiūrėti, ką visi kiti daro. Gal jie daro ką nors įdomaus, ko aš dar nesugalvojau?...

Greitais žingsniukais peliukas apibėgo visą namą.

Viename kambary — ačiūūū! — nusičiaudėjo. Kažkas dulkes siurbė. Kitame kambary — kunkt! — susitrenkė galvą. Kilimas suvyniotas į didžiulę dešrą! Trečiame kambary — čiuožt! — nučiuožė grindimis. Šviežiai išvaškuotos.

Puputis giliai atsiduso.

— Dabar žinau, ką visi daro. Nieko nebus, reikės ir man.

Ir taip, ne labai linksmi, Puputis pradėjo tvarkyti savo kambarį.

Jis dėstė knygas ir žaislus. Šluostė dulkes. Net šešis kartus žygiavo į lauką mesti daiktų į šiukšlių dėžę.

Šeštą kartą išėjęs, Puputis pastebėjo, kad nustojo lyti. Jis įbėgo į vidų pasišokinėdamas. Net dainelę uždainavo.

O viduj — kambarys švarutėlis! Puputis rūpestingai apžiūrėjo savo darbą.

— Man nepatinka! — staiga sušuko. — Taip tuščia! Visai nejauku, visai ne kaip mano kambarys!

Jis išbėgo laukan. Tiesiai prie didžiosios šiukšlių dėžės susirasti savo išmestų daiktų. Įsilipo į vidų ir smagiai šniukštinėjo aplinkui. Kaip čia įdomu! Kiek čia visokių daiktų!

Staiga — baram-barum! — kažkas užvertė visą krūvą daiktų Pupučiai ant galvos ir ant uodegytės ir ant jo viso!

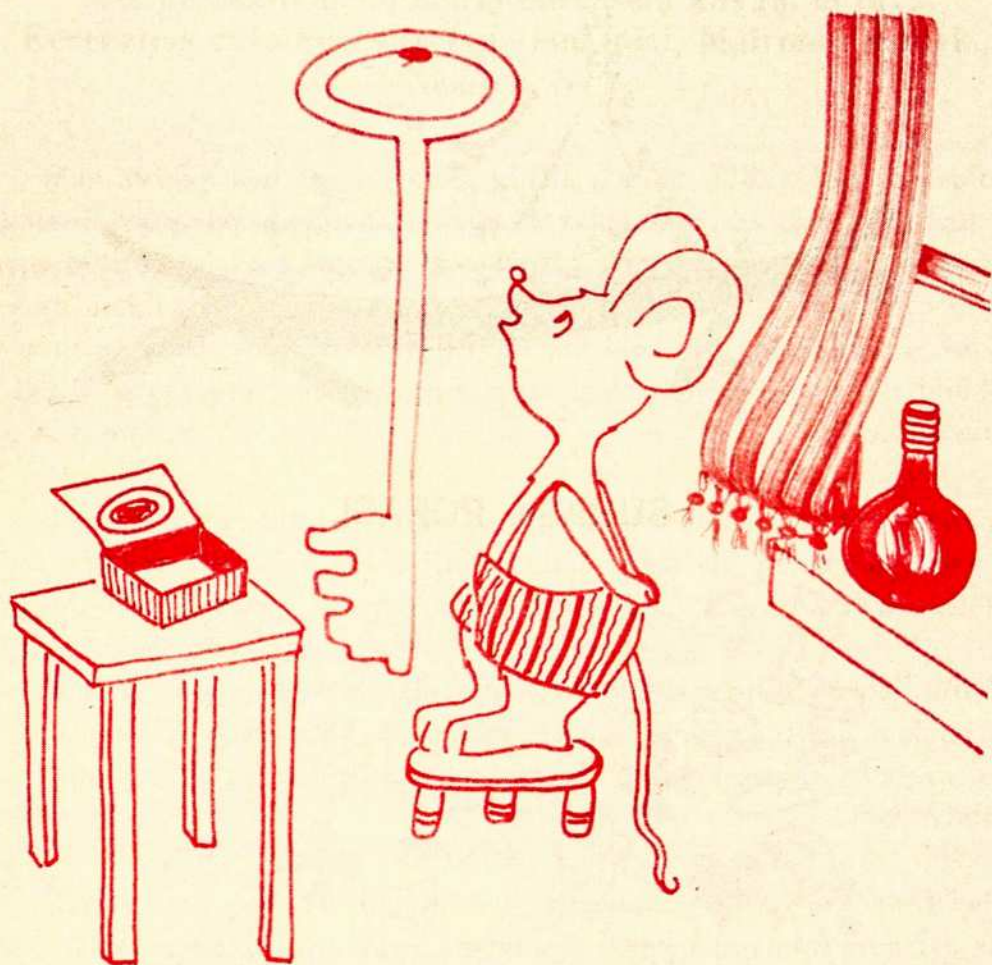
Kai daiktai baigė kristi, peliukas išlindo, atsistojo, nusi-purtė ir apsidairė.

— Va, kokia graži mėlyna bonka! Ir kokia daili medinė dėžutė! Koks puikus blizgantis raktas!

Puputis susikrovė savo atrastus turtus ir nusinešė į kambarį.

Mėlyną bonką jis pastatė prie lango — kad saulė nušviestų. Medinę dėžutę pastatė ant stalo — bus galima ką nors joje laikyti. Blizgantį raktą pakabino ant sienos — gražus, moderniškasis papuošimas.

Puputis prisinešė dar daugiau daiktų. Visus rūpestingai dėliojo tai šen, tai ten.

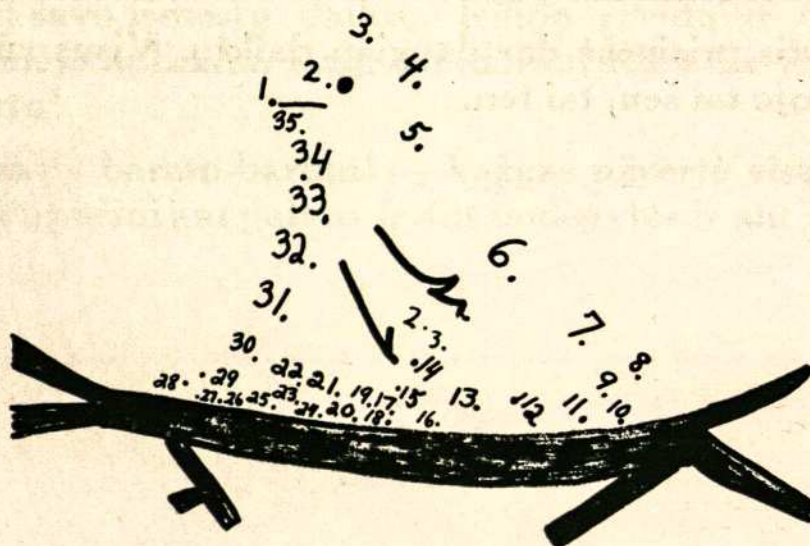

— Dabar jau nėra taip tuščia. Dabar jau yra šis tas. Dabar atrodo, kad kas nors čia gyvena, — džiaugėsi patenkintas peliukas.

Kai mama pelė grįžo iš miesto, ji užsuko į Pupučio kambarį. Pravėrus duris, nusišypsojo. Toks Pupučio pavasarinis tvarkymas!

KAS AŠ ESU?

Ši galvosūkį sugalvojo Rūta Alksninytė, 9 m., Brockton, Mass.

SURASK PORAS!

LAUŽAI IR KIBIRKŠTĖLĖS

Mes perskaitėm šią naują eilėraščių knygą. O tu?...
Recenzijas rašo 8-to skyriaus mokiniai, Maironio mokyk.,
Brooklyn, N. Y.

Man atrodo, kad čia yra daug gražių poemų. Eilėraščiai yra apie visokius dalykus, bet daugiausiai apie stovyklą. Bet aš nemanau, kad šita knyga būtų gera mūsų klasei, nes tuos posmus yra labai lengva suprasti, o mes ką mokinamės — kartais nieko nesuprantam. Taigi, man atrodo, kad jie būtų geri žemesnėm klasėm, nes jie yra labai lengvi skaityti ir suprasti. Bet ta knyga yra labai gera, nes yra visokių eilėraščių, — ir juokingų ir džiaugsmingų.

Tomas Vainius

Kada aš pamačiau tuos eilėraščius, tai aš maniau, kad tai knyga mažiems vaikams, bet aš klydau. Kai pradėjau skaityti, pastebėjau, kad yra daug gilių minčių, ir man patiko tie eilėraščiai. “Laužai ir Kibirkštelės” nėra tik mažiem vaikam.

Man iš visų eilėraščių labiausia patiko “Pirmoji Pagelba”. Aš esu buvęs stovykloje, ir man tie eilėraščiai primena linksmų dienų ir daug mažų nelaimių. Man irgi labai patiko eilėraštis “Taip Neseniai”. Vasara labai greit praeina.

Linas Kudžma

Man atrodo, kad visi eilėraščiai skyrelyje “Laužai ir Kibirkštelės” labai aiškiai vaizduoja gyvenimą stovykloje. Taip pat gamtos grožybę. Eilėraščiai, kaip “Tautinė stovykla”, ar “Stovykloje”, labai gerai parodo stovyklos papročius ir įvairius atsitikimus. “Paukštytės” ir “Vėjas Stovykloje”, parodo gamtą ir, ką ji reiškia stovyklai. Aš galvoju, kad šie, pirmojo skyrelio eilėraščiai, daugiau patiktų mažesniems vaikams, negu vyresniems.

Andrius Rajeckas

Įsigykite “Laužai ir Kibirkštelės” pas knygų platintojus arba pas autoreę: O. Balčiūniene, 72 Plymouth St., Newark, N. J. 07106. Kaina — \$3.00

KUKURUTIS VAŽIUOJA PAS PUPUTĮ

Gintaras Grušas

Morris Plains, N. J.

Vieną dieną aš važiavau į Oswego, New York. Nuvažiavus apie 150 mylių nuo namų, pamačiau ženklą "Putnam". Tuoju atsiminiau "Eglutę" ir Puputį. Tada surikau:

— Tėtė, sustok!

Mano tėtė sustabdė mašiną. Paaiškinau, kad prie kelio pamačiau ženklą "Putnam". Tėtė man leido išlipti ir patikrinti. Mūsų abu žinojome, kad Putnamas yra į šiaurės rytus, o šitas keltas vedė į šiaurės vakarus. Pažiūrėjau į ženklą ir nustebau, nes iš miško išbėgo pelė! Ji lietuviškai manęs paklausė:

— Ar tu važiuoji į Putnamą?

— Ne, — atsakiau ir dar pridėjau, — jei tu nori keliauti į Putnamą, eik su manim, ir aš tau parodysiu kelią.

Nuėjome prie mašinos, ir aš tėvams pradėjau sakyti:

— Čia yra...

— Aš esu Kukurutis, — pabaigė pelė. — Važiuoju pas seselę Paulę. Puputis man parašė, kad seselė Paulė man parodys, kur jis gyvena.

Mano tėvai ėmė mane barti, sakydami, kad mes nevažiuojam į Putnamą. Bet aš greitai jiems paaiškinau, kad peliuką nuvešime iki New Yorko ir parodysime jam kelią.

Kukurutis įlipo į mašiną, o aš nubėgau paimti ženkle. Tada įlipau ir aš, ir pradėjome vėl važiuoti. Kukurutis mane kalbino:

— Koks tavo vardas?

— Mano vardas Gintaras, — atsakiau. — Kaip tu sužinojai apie Puputį? — paklausiau.

Jis man atsakė šitaip:

— Aš esu Pupučio mamos krikšto tėvas. Kai iš pravažiuojančios mašinos iškrito "Eglutė", aš paskaičiau ir ten pamačiau Puputį. Greitai parašiau jam laišką ir išsiunčiau. Laiške buvo parašyta, kad aš norėčiau atvažiuoti jį aplankyti. Jis man atsiuntė laišką, kuriame buvo parašyta, kad seselė Paulė man parodys, kur jis gyvena. Ir taip dabar aš važiuoju su jumis...

Tuo metu mes privažiavome restoraną. Buvo pietų laikas, ir visi norėjome valgyti. Visi išlipome iš mašinos, tik Kukurutis nelipo. Aš jam užsakiau sūrio ir išnešiau į mašiną. Kai buvome sotūs mes vėl pradėjome važiuoti. Už geros valandos mes buvome New Yorke. Parodėme Kukuručiu kelią ir atsisveikinom.

Jei jūs važiuotumėte į Putnamą ir pamatytumėte keliaujantį Kukurutį, būtinai pavežykite ir perduokite nuo manęs jam labų dienų.

MŪSŲ DRAUGAI

Šv. Kazimiero mokykla, Los Angeles, California

7-8 skyrių lituanistinių mokyklų mokiniai susibūrę į L. B. Jaunimo Ansamblio jaunių grupę, ruošiasi tradicinei Jaunimo šventei, birželio 4 d. Jie taip pat važiuos į 4-tąją Tautinių šokių šventę, Čikagoje liepos 2 d. Šokių mokytojos — Ona Razutienė ir Danguolė Razytė.

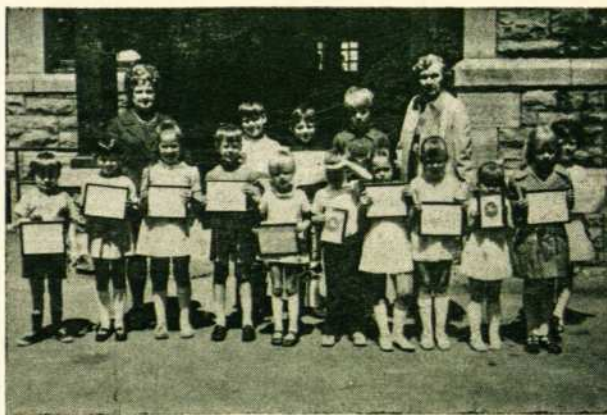
Washington, D. C.

Washingtono priemiesčio prekybos centre buvo marginami lietuviški margučiai. Vieni žiūrėjo, kiti margino. Iš d. į k.: Algis Penkiūnas, Daina Penkiūnaitė, Genė Genienė, Kristina Ramanauskaitė ir Sigita Ramanauskienė.

Lietuvių Vaikų Nameliai, Chicago, Illinois

Šiame vaikų darželyje visi kalba ir mokosi tik lietuviškai. Čia mokinukai smarkiai dirba, kiekvienas savo pasirinktą darbėlį.

Šeštadieninė mokykla, Ottawa, Canada

Mokiniai su mokytojomis: Alė Paškevičienė, vedėja ir Paulė Ancevičienė, mokytoja. Ši mokyklėlė dažnai paruošia gražių scenos vaizdėlių, kuriuos parašo p. Paškevičienė.

PAVASARIS!

Jau gėlytės
Jau mažytės
Kyla iš po žemės,
Linki mums daug laimės.

Eik į pievą,
Eik į lauką,
Pasitiki savo draugą.
Žaiskit ten abu linksmai.

Eikš, sesute,
Žvelk pro langą —
Pamatysi gražų dangų
Ir pavasario gėles,
Kieme augančias.

Jau gėlytės
Jau mažytės
Kyla iš po žemės,
Linki mums daug laimės.

*Rima Žukauskaitė, 9 m.
Oak Park, Ill.*

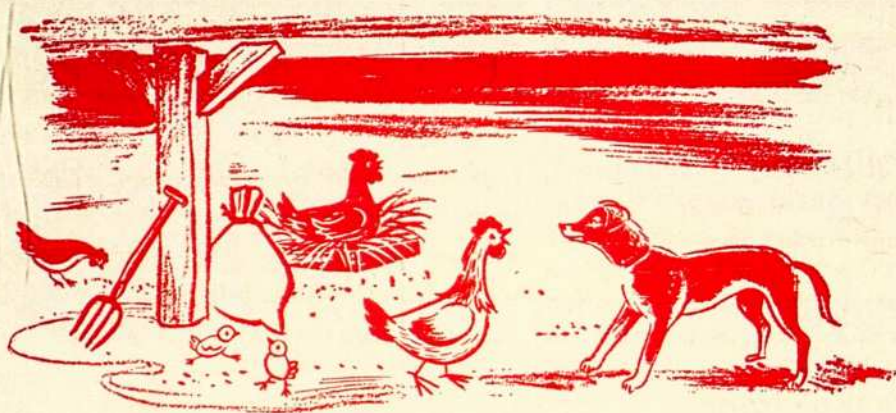
Kaip gera sulaukti pavasario! Jau medžiai pradeda sprogti. Mūsų kieme alyvų medis jau baigia nužydėti. Buvo labai gražu žiūrėti į slyvos žiedus. Prieš Velykas išsprogo kačiukai. Ir jis labai gražus medelis. Bitutės dirba ir dirba, dulkeles nešioja nuo vieno medžio ant kito ir medų krauna. Rožės jau su pumpurėliais, o lelijos žydėjo per Velykas. Paukšteliai čiulba ir pradeda lizdelius sukti. To labai laukiame, nes pas mus visada yra lizdelių, ir aš galiu stebėti mažus paukštelius.

*Ramunė Ruzgytė, 4 sk.
Šv. Kazimiero mokykla
Los Angeles, Ca.*

ŪKYJE

Vieną dieną ūkyje vištos padėjo kiaušinių. Jos pradėjo bartis.
— Aš padėjau gražų kiaušinį! — rėkė viena.
— Mano kiaušinis gražesnis negu tavo! — rėkė kita.
Tą visą kalbą girdėjo gaidys.
— Ko jūs čia pešatės? Ar neturit ką veikti? Jūs visos dedate gražius kiaušinius!

*Vilija Petrauskaitė, 4 sk.
Montrealio lit. mokykla
Canada*

Vieną savaitę neturėjau pamokų, tai važiovome į brolio ūkį. Pakelyje sustojom restorane, bet visos vietos buvo užimtos. Sugrįžom į automobilį, ir suvalgėm gardumynus, kuriuos mamytė buvo įdėjusi.

Tuoį patį atvažiavus į ūkį, skubinom prie darbo į kluoną. Aš surinkau kiaušinius vištidedėje.

Vidury savaitės, atvažiavo sunkvežimis ir išvežė pusę jaučių, tai mums daug mažiau reikėjo jiems nešti pašaro.

Ketvirtadienį susirgau. Turėjau gerą progą pažaisti su šuniuku viduje. Kai pasveikau, man pabalnojo arklį ir aš galėjau jodinėti. Labai man patiko ūkyje. Nelabai norėjau sugrįžti į mokyklą kitą savaitę.

*Erikas Šimonėlis, 4sk.
Montrealio lit. mokykla.
Canada*

Aš lietuvaitė, graži mergaitė
Dalia Sidabraitė, 12 m.
Munster, Ind.

Margučiai
Aida Ruzgytė, 5 m.
Los Angeles, Ca.

PAVEIKSLŲ paroda

Lietuvos namelis
Daina Buivytė
Baltimore, Md.

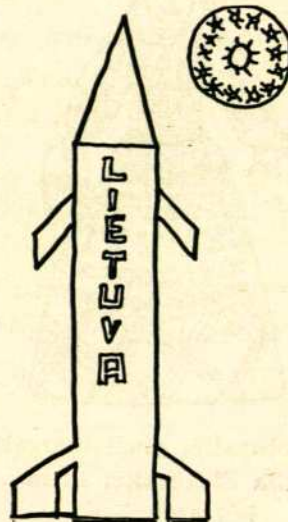

Pupučio Velykos
Vidutė Balsevičiūtė, 7 m.
Ottawa, Ont. Canada

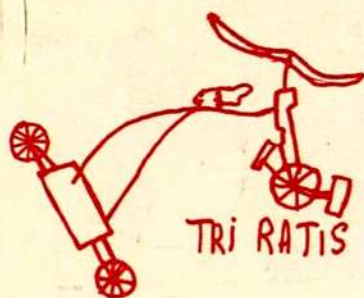
Šiuos paveikslus piešė Sao Paulo, Brazilijoje lituanistinės mokyklos mokiniai.

Gėlytė
Lucia Banys, 5 m.

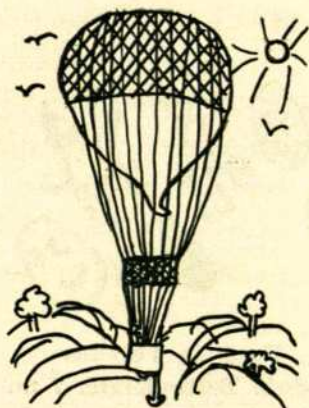
Raketa
Nelson Bagdžius

Triratis
Sergio Karašauskas

Zuvytės
Adriana Bellucci, 8 m.

Senoviškas balionas
Joao Carlos Magila

Skautas
Laisley Rinkevičius, 7 m.